

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 975

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 638 din 16 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil	2–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
889. — Hotărâre pentru aprobarea declasificării unor informații clasificate secret de stat cu nivel de secretizare „secret” elaborate de Ministerul Apărării Naționale în perioada 1973—1987	5
895. — Hotărâre privind înscrierea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea acestuia în administrarea Ministerului Justiției	6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.430/C. — Ordin al ministrului justiției privind acordarea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract	7
4.431/C. — Ordin al ministrului justiției privind acordarea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 15 din 26 septembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)....	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 638**

din 16 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, excepție ridicată de Societatea TENDA UNION ART — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 16.249/180/2016 al Judecătoriei Bacău — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 233D/2017 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008, deoarece normele legale criticate care prevăd obligația depunerii contestației împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției la inspectorul-șef al inspecției teritoriale de care aparține inspectorul constator și nu asigură posibilitatea depunerii acesteia și direct la instanța judecătorească îngrădesc liberul acces la justiție. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 953 din 19 decembrie 2006, prin care instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea art. 31 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, dispoziții legale cu conținut similar celui al art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008, criticat în prezenta cauză. Cu privire la prevederile art. 25 alin. (1)—(3) și ale art. 26 din Legea nr. 64/2008, susține că acestea nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție și solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.249/180/2016, **Judecătoria Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și art. 26 din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil.** Excepția a fost ridicată de Societatea TENDA UNION ART — S.R.L. din

Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, prevăzută de Legea nr. 64/2008.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece încalcă dreptul persoanelor interesate de a se adresa direct instanțelor judecătorești cu plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Astfel, dispozițiile legale criticate stabilesc că împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face contestație, iar aceasta se adresează inspectorului-șef al inspecției teritoriale de care aparține inspectorul constator, ceea ce îngrădește accesul liber la justiție. Prevederile invocate sunt, de asemenea, în contradicție cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. În susținerea criticii de neconstituționalitate este invocată jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, referitoare la prevederile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care, în mod similar, îngrădeau accesul liber la justiție, prin instituirea regulii ca plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției să se depună la organul din care face parte agentul constator, acesta fiind obligat să o primească și să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens.

6. **Judecătoria Bacău — Secția civilă** consideră că art. 25 alin. (1), (2) și (3) și art. 26 din Legea nr. 64/2008 sunt constituționale, iar art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 contravine art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, prin îngrădirea accesului direct la justiție, atât timp cât nu prevede ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată. Deși art. 26 din Legea nr. 64/2008 face trimitere la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, inclusiv la ale art. 32, ce au fost cenzurate de instanța de control constituțional prin Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006, instanța reține că prevederile art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 sunt în vigoare, întrucât Legea nr. 64/2008 are caracter derogatoriu de la normele generale privind regimul juridic al contravențiilor, consacrate de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care reține că nimic nu împiedică persoana care consideră că prin respingerea contestației adresate inspectorului de specialitate din cadrul ISCIR i-au fost vătămăte drepturile sau interesele sale legitime să sesizeze instanțele judecătorești în condițiile prevăzute de legea generală, și anume Legea contenciosului administrativ

nr. 544/2004, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, contravenientul are posibilitatea de a ataca, în condițiile Legii contenciosului administrativ, soluția prin care inspectorul-șef a soluționat contestația, iar pe parcursul procesului se bucură de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, pe parcursul unui termen rezonabil. De asemenea, nu este îngreunat nici dreptul părților de a fi asistate de un apărător, ales sau numit din oficiu, în tot cursul procesului în fața unei instanțe judecătorești.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 25 și art. 26 din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 8 iunie 2015, care au următorul cuprins:

— Art. 25: „(1) *Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de specialitate din cadrul ISCIR.*

(2) *Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal de constatare a contravenției jumătate din minimul amenzii aplicabile; inspectorii de specialitate din cadrul ISCIR fac mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face contestație în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal de constatare a contravenției.*

(4) *Contestația se adresează inspectorului-șef al inspecției teritoriale de care aparține inspectorul constator.*”

— Art. 26: „*Dispozițiile art. 24 și 25 referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.*”

12. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 este întemeiată, urmând să o admită pentru considerentele care vor fi expuse în continuare:

14. Dispozițiile art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 stabilesc că împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face contestație, iar aceasta se adresează inspectorului-șef al inspecției teritoriale de care aparține inspectorul constator. Analizând cuprinsul normativ al prevederilor legale

criticate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra neconstituționalității unor dispoziții legale cu un conținut asemănător, în raport cu critici similare celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, și a constatat că prevederile criticate, potrivit cărora „*plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constator, acesta fiind obligat să o primească și să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens*”, sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul liberului acces la justiție.

15. De asemenea, prin Decizia nr. 347 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 118 alin. (1), (2), și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care stabileau că „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la serviciul poliției rutiere în a cărui rază de competență a fost constatată fapta.*

(2) *Plângerea suspendă executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de la data înregistrării acesteia până la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.*

[...]

(5) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite în termen instanței de judecată pe raza căreia a fost săvârșită fapta.*”

16. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, că existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege liberul acces la justiție al persoanei, încalcă în mod flagrant prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție. Astfel, obligația depunerii plângerii la organul din care face parte agentul constator, ca o condiție de acces la justiție, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil prin faptul că, primind plângerea, organele administrative ar avea cunoștință de ea și nu ar porni la executarea amenzii aplicate. Mai mult decât atât, o asemenea soluție legislativă ar putea da naștere la abuzuri săvârșite de către agenții organelor administrative, ceea ce, în final, chiar dacă ar duce la tragerea la răspundere penală sau disciplinară a acestora, ar îngreuna sau chiar ar nega dreptul contestatorului la accesul liber la justiție.

17. În aceeași ordine de idei, reținând că, în sensul principiului constituțional instituit de art. 21 privind accesul liber la justiție se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, Curtea a statuat că textul de lege criticat, prin instituirea obligației de depunere a plângerii contravenționale la organul constator, îngreudește accesul direct la justiție atât timp cât nu prevede ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată.

18. Problema de neconstituționalitate dedusă Curții în prezenta cauză este, în esență, aceeași, autoarea excepției criticând, în raport cu prevederile art. 21 alin. (1) și (3) din

Constituție, soluția legislativă constând în obligativitatea depunerii contestației împotriva procesului-verbal de contravenție la inspectorul-șef al inspecției teritoriale de care aparține inspectorul constatator, contestație care ar fi trebuit adresată, de fapt, spre soluționare unei instanțe de judecată.

19. Așa fiind, Curtea constată că în prezenta cauză sunt valabile considerentele care au fundamentat pronunțarea deciziilor mai sus menționate, aceasta cu atât mai mult cu cât, astfel cum a statuat instanța de contencios constituțional, legiuitorul, în alegerea soluțiilor sale legislative, trebuie să țină seama de prevederile constituționale, neputându-le eluda în exercitarea competenței sale în materie de procedură. În caz contrar, se încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, *„în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*.

20. Pe cale de consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 încalcă dispozițiile art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție.

21. Distinct de acestea, Curtea nu reține argumentele exprimate în punctul de vedere al Guvernului asupra excepției de neconstituționalitate, în sensul că „nimic nu împiedică persoana care consideră că, prin respingerea contestației, adresată inspectorului de specialitate din cadrul ISCIR, i-au fost vătămăte drepturile sau interesele sale legitime să sesizeze instanțele judecătorești în condițiile prevăzute de legea generală, și anume Legea contenciosului administrativ nr. 544/2004, cu modificările și completările ulterioare.” Curtea precizează că domeniul contravențional este distinct ca reglementare de domeniul contenciosului administrativ. Trimiterea pe care Guvernul o face la Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 este, așadar, eronată, deoarece, în materie contravențională, dreptul comun în materie îl reprezintă Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care completează regulile speciale cuprinse în actele normative prin care sunt reglementate contravenții.

22. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (1)—(3) și art. 26 din Legea nr. 64/2008,

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea TENDA UNION ART — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 16.249/180/2016 al Judecătoriei Bacău — Secția civilă și constată că prevederile art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 25 alin. (1)—(3) și art. 26 din Legea nr. 64/2008 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoriei Bacău — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Curtea constată că acestea nu conțin norme contrare accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil. Astfel, prevederile legale criticate sunt cuprinse în capitolul VI *„Infrațiuni și contravenții”* din Legea nr. 64/2008 și instituie reguli speciale privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor de către inspectorii de specialitate din cadrul ISCIR, în cazul încălcării regulilor privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, calea de atac împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției — contestația și termenul în care aceasta se formulează — 15 zile de la înmânarea sau comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției. Totodată, art. 26 din Legea nr. 64/2008 stabilește că dispozițiile art. 24 și art. 25 referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

23. În aceste condiții, Curtea reține că, în materia reglementată, dispozițiile art. 24 și art. 25 din Legea nr. 64/2008 reprezintă legea specială, de strictă interpretare și aplicare, în timp ce Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 constituie legea generală (dreptul comun) pentru contravențiile săvârșite în legătură cu funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, care completează normele speciale. Astfel, în condițiile în care prin prezenta decizie se constată neconstituționalitatea art. 25 alin. (4) din Legea nr. 64/2008 — normă cu caracter special, plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii *„se depune la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția”*, potrivit art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 — normă cu caracter general, care completează art. 24 și art. 25 din Legea nr. 64/2008. Sunt asigurate astfel garanțiile care condiționează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea declasificării unor informații clasificate secret de stat cu nivel de secretizare „secret” elaborate de Ministerul Apărării Naționale în perioada 1973—1987**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 24 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă declasificarea informațiilor clasificate secret de stat cu nivel de secretizare „secret” elaborate de Ministerul Apărării Naționale în perioada 1973—1987, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, întrucât dezvăluirea acestora nu mai poate prejudicia siguranța națională, apărarea țării, ordinea publică ori interesele persoanelor de drept public sau privat deținătoare.

Art. 2. — Deținătorii documentelor ce conțin informațiile clasificate prevăzute la art. 1, precum și cei care dețin copii ale acestora iau măsuri pentru suprimarea marcajelor de clasificare și scoaterea informațiilor de sub incidența reglementărilor protective prevăzute de lege.

Art. 3. — Documentele care conțin informații declasificate potrivit art. 1 urmează a fi gestionate în continuare în conformitate cu prevederile Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, republicată.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul apărării naționale,
Nicolae Nasta,
secretar de stat

București, 9 noiembrie 2018.
Nr. 889.

ANEXĂ

LISTA**informațiilor clasificate secret de stat cu nivel de secretizare „secret” cuprinse în documentele emise de Ministerul Apărării Naționale în perioada 1973—1987, care se declasifică**

Nr. crt.	Nr. de înregistrare dat de emitent	Emitent	Documentul care conține informații clasificate	Compunerea documentului de bază		Anexe		Nivel de secretizare inițial
				Nr. ex.	Nr. file	Nr. ex.	Nr. file	
1.	02379/08.11.1987	Academia Militară	Darea de seamă asupra desfășurării învățământului în Academia Militară în anul 1975—1976	1	6	—	—	Secret
2.	01950/26.07.1980	Academia Militară	Adresă — prim-loțiitorului șefului marelui stat major	1	1	—	—	Secret
3.	02358/12.11.1980	Academia Militară	Adresă — prim-loțiitorului șefului marelui stat major	1	1	—	—	Secret
4.	01638/11.06.1973	Academia Militară	Adresă către U.M. 02439 București prin care se transmit 2 caiete aparținând lt. col. Nicolaescu V. nr. 1158 și 1161/1973	1	1	—	—	Secret

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind înscrierea unui imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public
al statului și darea acestuia în administrarea Ministerului Justiției**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 867 alin. (1) și art. 868 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Ministerului Justiției, în scop de edificare a sediului Judecătoria Bacău, a imobilului având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, transmis în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Bacău nr. 237 din 28.06.2018.

Art. 2. — Ministerul Justiției își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
Sofia Mariana Moț,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 9 noiembrie 2018.
Nr. 895.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
și se dă în administrarea Ministerului Justiției**

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică	Anul dobândirii	Baza legală	Valoarea de inventar (lei)	Persoana juridică ce deține imobilul în administrare/C.U.I.
*)	8.29.09	Judecătoria Bacău	Municipiul Bacău, str. Oituz nr. 30, județul Bacău	Sc = 591 mp Sd = 591 mp S teren = 2.242 mp C.F. nr. 84092	2018	Hotărârea Consiliului Local nr. 237 din 28.06.2018, emisă de Consiliul Local al Municipiului Bacău	1.183.551,78	Ministerul Justiției/ C.U.I. 4265841, pentru Tribunalul Bacău/ C.U.I. 4278370

*) Nr. M.F.P. se atribuie odată cu înscrierea imobilului în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind acordarea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract

Având în vedere Legea nr. 149/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale, precum și Nota nr. 62.656/2018 privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor funcționari publici cu statut special din Ministerul Justiției și sistemul administrației penitenciare, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract, aprobată de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,

în temeiul prevederilor art. 2 din Legea nr. 29/2000 privind Sistemul Național de Decorații al României, republicată, ale art. 1, art. 4 alin. (1) lit. c) și art. 6 din Legea nr. 573/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru ofițeri, funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, și preoți militari, cu modificările ulterioare,

ținând seama de Ordinul ministrului justiției nr. 2.980/C/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile în care se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* funcționarilor publici cu statut special cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate acesteia,

în conformitate cu prevederile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri și preoți militari, prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile penitenciare subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 5. — Ordinul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul justiției,
Tudorel Toader

București, 8 noiembrie 2018.
Nr. 4.430/C.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**privind acordarea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract**

Având în vedere Legea nr. 149/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul apărării, ordinii publice și securității naționale, precum și Nota nr. 62.656/2018 privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor funcționari publici cu statut special din Ministerul Justiției și sistemul administrației penitenciare, care au avut calitatea de militar angajat pe bază de contract, aprobată de către directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,

în temeiul prevederilor art. 2 din Legea nr. 29/2000 privind Sistemul Național de Decorații al României, republicată, ale art. 1, art. 4 alin. (1) lit. c) și art. 6 din Legea nr. 574/2004 privind Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru maiștri militari, subofițeri, soldați și gradați profesioniști și pentru funcționari publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri, cu modificările și completările ulterioare,

ținând seama de Ordinul ministrului justiției nr. 2.980/C/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice privind condițiile în care se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* funcționarilor publici cu statut special cu grade profesionale echivalente cu gradele de ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate acesteia,

în conformitate cu prevederile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri prevăzuți în anexa nr. 1.

Art. 2. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri prevăzuți în anexa nr. 2.

Art. 3. — La data de 1 Decembrie 2018 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei* pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, funcționarilor publici cu statut special, cu grade profesionale echivalente cu gradele de maiștri militari și subofițeri prevăzuți în anexa nr. 3.

Art. 4. — Ministerul Justiției, Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile penitenciare subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 5. — Ordinul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul justiției,
Tudorel Toader

București, 8 noiembrie 2018.

Nr. 4.431/C.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 15**din 26 septembrie 2018**

Dosar nr. 1.748/1/2018

Mirela Sorina Popescu — președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Ionuț Mihai Matei — judecător la Secția penală

Alexandra Iuliana Rus — judecător la Secția penală

Oana Burnel — judecător la Secția penală

Luciana Mera — judecător la Secția penală

Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir — judecător la Secția penală

Ștefan Pistol — judecător la Secția penală

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 676/267/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă «executată sau considerată ca executată» se are în vedere pedeapsa astfel recalculează urmarea a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal.”

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 1.748/1/2018 a fost legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală, ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

Conform art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la ședința de judecată a participat doamna Manuela-Magdalena Dolache, magistrat-asistent în cadrul Secției penale.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 1.748/1/2018 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A arătat că, la data de 5 septembrie 2018, s-a depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat la aceeași dată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și părților din proces, potrivit art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

De asemenea, a învederat că, la data de 2 august 2018, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar concluzii scrise, iar la data de 25 septembrie 2018, ora 18,30, inculpatul S. C. A. a transmis, prin fax, un punct de vedere.

În continuare, a menționat că la dosar au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție de către Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel

Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Suceava și Curtea de Apel Timișoara, precum și de unele instanțe arondate. Nu au exprimat o opinie proprie Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța și Curtea de Apel Iași.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 1.748/1/2018.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, referitor la problema de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, și anume dacă pentru pedeapsa anterioară care constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă „executată sau considerată ca executată” se are în vedere pedeapsa recalculează, ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, sau pedeapsa, așa cum a fost stabilită prin hotărârea definitivă de condamnare, potrivit art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, sesizarea provenind din partea unei instanțe învestite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv în apel. De asemenea, a arătat că asupra problemei de drept nu s-a hotărât anterior prin intermediul unei hotărâri prealabile sau al unui recurs în interesul legii.

A precizat că în aceeași materie s-a mai pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 7/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018, însă aceasta nu a vizat aspectele evocate de instanța de trimitere în prezenta cauză.

Așadar, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, eventuala dezlegare a chestiunii de drept având înrăurire asupra fondului cauzei, câtă vreme calea de atac vizează greșita înlăturare a stării de recidivă.

În opinia reprezentantului Ministerului Public, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni în termenul liberării condiționate, persoana condamnată beneficiază de recalcularea pedepsei executate efectiv, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 7/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, astfel încât trebuie stabilit tipul de recidivă. S-a susținut că ceea ce face diferența între recidiva postcondamnatorie și recidiva postexecutorie este momentul în care a fost săvârșită infracțiunea care reprezintă al doilea termen al recidivei, respectiv dacă aceasta a fost comisă după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei care reprezintă primul termen al recidivei. Prin „pedeapsă executată” se înțelege acea parte din durata pedepsei închisorii stabilită prin hotărâre definitivă care a fost efectiv executată de persoana condamnată,

în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a unei măsuri preventive privative de libertate. Prin „pedeapsă considerată ca executată” se înțelege durata din pedeapsa închisorii care, deși nu a fost executată efectiv, prin voința legiuitorului, are aceeași natură juridică, aceasta fiind și ipoteza expusă în speța de față.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că într-o astfel de situație, în care restul rămas de executat este înlăturat în întregime ca efect al recalculării pedepsei conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu se schimbă tipul de recidivă, din recidiva postcondamnatorie în recidiva postexecutorie, instanța urmând a lua act că pedeapsa anterioară a fost executată și nu mai este niciun rest de executat. În caz contrar, s-ar încălca autoritatea de lucru judecat a hotărârii prin care s-a stabilit durata termenului de liberare condiționată și s-ar crea o situație dezavantajoasă pentru persoana condamnată, în condițiile în care are loc o convertire din recidiva postcondamnatorie în recidiva postexecutorie, cu consecința stabilirii unui pedepse mai mari. Într-o asemenea ipoteză, se ajunge într-o situație atipică în care, deși se reține recidiva postcondamnatorie, tratamentul sancționator al acesteia este inoperant, urmând a se constata că persoana în cauză nu mai are nimic de executat din pedeapsa anterioară.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 21 iunie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 676/267/2017, Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „*în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă «executată sau considerată ca executată» se are în vedere pedeapsa astfel recalculează urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal*”.

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a fost sesizată cu apelul formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Novaci împotriva Sentinței penale nr. 1 pronunțate la data de 15 ianuarie 2018 de Judecătoria Novaci în Dosarul nr. 676/267/2017.

Prin Sentința penală nr. 1 pronunțată la data de 15 ianuarie 2018, Judecătoria Novaci a dispus, cu privire la latura penală a cauzei, următoarele:

S-a admis cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei.

În baza art. 386 din Codul de procedură penală, a fost schimbată încadrarea juridică a faptei reținută în sarcina inculpatului S.C.A. din infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, în infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

S-a admis cererea inculpatului de judecare a cauzei potrivit procedurii prevăzute de art. 375 din Codul de procedură penală.

În baza art. 396 alin. (2) din Codul de procedură penală și a art. 335 alin. (1) din Codul penal, având în vedere dispozițiile art. 375 din Codul de procedură penală, raportat la art. 396

alin. (10) din același Cod, a fost condamnat inculpatul S.C.A. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 91 din Codul penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe un termen de supraveghere de 2 ani, stabilit conform dispozițiilor art. 92 din Codul penal.

În baza art. 93 alin. (1) din Codul penal, a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Gorj, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. b) din Codul penal, s-a impus condamnatului să execute obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Gorj.

În temeiul art. 404 alin. (2) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 91 alin. (4) din Codul penal, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 din Codul penal.

Judecătoria a reținut, în fapt, că la data de 29.08.2014, în jurul orelor 16,30, în timp ce conducea autoutilitara marca ARO 320, cu nr. de înmatriculare GJ pe strada Rânca din orașul Novaci, pe DN 67, inculpatul a fost oprit de către organele de poliție, iar la solicitarea documentelor, acesta a declarat că nu are asupra sa niciun document și că se numește S.G.C.

Întrucât existau neconcordanțe cu privire la fizionomia acestuia, a fost condus la sediul Poliției Oraș Novaci, unde s-a procedat la compararea fotografiei din baza de date a numitului S.G.C. și persoana în cauză, respectiv conducătorul auto. Constatându-se că există deosebiri cu privire la fizionomie, s-a stabilit identitatea conducătorului auto, în persoana numitului S.C.A., care în baza de date nu figura cu permis de conducere pentru nicio categorie de vehicule.

Ulterior, respectiv la data de 15.02.2017, în prezența avocatului ales, a fost audiat inculpatul, acesta recunoscând și regretând faptul că a condus autoutilitara pe drumurile publice, însă pe o distanță scurtă de circa 200—300 metri, respectiv de la un magazin unde fusese lăsat de fratele său.

A mai declarat inculpatul că a urmat cursurile școlii de șoferi, însă nu a susținut examenul pentru permis de conducere. Aceleași aspecte le-a susținut inculpatul și cu ocazia audierii la procuror la data de 21.03.2017.

În drept, s-a reținut că fapta săvârșită de către inculpatul S.C.A. care, în 29.08.2014, în jurul orelor 16,30, a fost depistat de organele de poliție conducând pe drumurile publice autoutilitara marca ARO 320, cu nr. de înmatriculare GJ pe strada Rânca din orașul Novaci, pe DN 67 C, fără a poseda permis de conducere pentru nicio categorie de autovehicule, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, prevăzută și pedepsită de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

S-a reținut că inculpatul a dovedit perseverență infracțională, fiind condamnat anterior pentru același gen de infracțiuni, prin Sentința penală nr. 80 din 11.02.2010 pronunțată de Judecătoria Târgu Cărbunești, în Dosarul nr. 1.886/317/2009, respectiv prin Sentința penală nr. 102 din 27.09.2011 a Judecătoriei Novaci rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 1.201 din 23.05.2012 pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 1.664/267/2011.

Având în vedere cele arătate mai sus instanța a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Novaci criticând-o pentru nelegalitate.

În dezvoltarea motivelor de apel formulate de Parchet au fost invocate critici privind înlăturarea, în mod nejustificat, a stării de recidivă din încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului.

Potrivit informațiilor comunicate de către Penitenciarul Târgu Jiu, la solicitarea instanței de apel, la data de 22.10.2013 inculpatul a fost liberat condiționat din pedeapsa de 2 ani și 3 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. 102/2011 a Judecătoriei Novaci, având un rest neexecutat de 311 zile închisoare.

Inculpatul a executat din această pedeapsă un număr de 455 de zile în condiții necorespunzătoare, în perioada 22.07.2012—22.10.2013, iar conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, ar fi beneficiat de 90 de zile executate suplimentar în condiții necorespunzătoare.

III. **Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**

În interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, modalitatea de calcul al „pedepsei executate efectiv” se aplică atât condamnaților care se află sau se aflau în detenție la data intrării în vigoare a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cât și a celor ce au fost deja liberați condiționat, atât timp cât aceste persoane au executat pedeapsa în condiții necorespunzătoare, ulterior datei de 24.07.2012.

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a apreciat că în situația în care se constată existența stării de recidivă, pentru determinarea „pedepsei efectiv executate” sau „considerată ca executată” și, deci, stabilirea felului recidivei, nu trebuie să se țină seama de reducerea operată potrivit art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, iar calculul duratei pedepsei pentru primul termen al recidivei să se realizeze doar în temeiul dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal, aceasta neputând fi modificată de legea de executare a pedepsei.

IV. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate**

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Suceava și Curtea de Apel Timișoara.

Într-o primă opinie, exprimată de Curtea de Apel București, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Suceava (în majoritate), Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Brașov, Tribunalul Călărași, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Galați (în majoritate), Judecătoria Rupea, Judecătoria Timișoara și Judecătoria Tulcea, s-a reținut că pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă „executată sau considerată ca

executată” se are în vedere pedeapsa astfel recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare.

În cea de-a doua opinie, exprimată de Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov (în majoritate), Curtea de Apel Craiova (în majoritate), Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Oradea, Tribunalul Arad, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul București (în majoritate), Tribunalul Caraș-Severin, Tribunalul Covasna, Tribunalul Dolj, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Gorj, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Timiș, Judecătoria Balș, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Buftea, Judecătoria Caracal, Judecătoria Cornetu, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Liești, Judecătoria Reșița, Judecătoria Șimleu Silvaniei, Judecătoria Tecuci s-a reținut că pentru determinarea pedepsei efectiv executate sau considerate ca executate și, deci, stabilirea felului recidivei, nu trebuie să se țină seama de reducerea operată potrivit art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, iar calculul duratei pedepsei pentru primul termen al recidivei trebuie să se realizeze doar în temeiul dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportate la art. 186 din Codul de procedură penală, acestea neputând fi modificate de legea sus-menționată. Nu au exprimat o opinie proprie Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța și Curtea de Apel Iași.

V. **Examenul jurisprudenței**

Instanțele la care au fost identificate hotărâri judecătorești relevante în această materie sunt: Curtea de Apel București, Secția a II-a penală (Decizia penală nr. 938/A din 28.06.2018), Curtea de Apel Constanța (Decizia penală nr. 883/P din 22 septembrie 2016), Judecătoria Aiud (Sentința penală nr. 743 din 15.06.2018) și Judecătoria Jibou (Sentința penală nr. 160 din 27 octombrie 2017 — definitivă la data de 14 februarie 2018 prin Decizia penală nr. 251/A din 14 februarie 2018 a Curții de Apel Cluj — Dosarul nr. 2.905/1.752/2016 și Sentința penală nr. 191 din 14 noiembrie 2017 definitivă la data de 6 februarie 2018 prin Decizia penală nr. 200/A/2018 a Curții de Apel Cluj — Dosar nr. 1.804/1.752/2017).

VI. **Jurisprudență relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Prin Decizia nr. 7/2018 pronunțată în Dosarul nr. 436/1/2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018, s-a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, trebuie recalculată, începând cu data de 24.07.2012, perioada executată efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.

VII. **Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale**

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. Jurisprudență relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informare juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la chestiunea de drept care formează obiectul sesizării prealabile în Dosarul nr. 1.748/1/2018, în acord cu punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 436/1/2018, în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, în cazul persoanelor liberate condiționat înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, pedeapsa anterioară este considerată ca executată la expirarea intervalului care constituie termen de supraveghere, prevăzut în hotărârea definitivă de liberare condiționată.

Recalcularea „perioadei executate efectiv”, conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică data la care pedeapsa anterioară este considerată ca executată și nici modalitatea recidivei (postcondamnatorie sau postexecutorie).

Existența recidivei postcondamnatorii sau a recidivei postexecutorii poate fi stabilită numai prin raportare la hotărârea definitivă prin care s-a dispus liberarea condiționată, întrucât recalcularea realizată în cadrul procesului penal ulterior având ca obiect noua infracțiune nu poate pune în discuție autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive prin care s-a dispus liberarea condiționată. Recalcularea realizată ulterior liberării condiționate dispuse printr-o hotărâre definitivă și ulterior săvârșirii noii infracțiuni nu poate transforma retroactiv recidiva postcondamnatorie în recidivă postexecutorie. În raport cu hotărârea definitivă prin care s-a dispus liberarea condiționată, persoana condamnată a săvârșit noua infracțiune în stare de recidivă postcondamnatorie, iar recalcularea realizată în cadrul procesului penal ulterior având ca obiect noua infracțiune nu poate modifica retroactiv modalitatea recidivei.

Pe baza dispozițiilor art. 100 alin. (6) și art. 106 teza I din Codul penal se desprinde concluzia că, în ipoteza în care persoana liberată condiționat a săvârșit o nouă infracțiune în intervalul care constituie termen de supraveghere (descoperită în interiorul acestui interval), stabilit cu autoritate de lucru judecat în hotărârea definitivă de liberare condiționată, pedeapsa nu este considerată ca executată și, în consecință, sunt incidente dispozițiile art. 43 alin. (1) din Codul penal referitoare la recidiva postcondamnatorie, iar nu dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal referitoare la recidiva postexecutorie.

Recalcularea realizată pe baza dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul procesului penal ulterior având ca obiect noua infracțiune (săvârșită și descoperită în interiorul intervalului stabilit prin hotărârea definitivă de liberare condiționată) nu poate pune în discuție autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive prin care s-a dispus liberarea condiționată din punctul de vedere al termenului de supraveghere stabilit în dispozitivul acesteia și, în consecință, nu poate transforma retroactiv recidiva postcondamnatorie în recidivă postexecutorie.

În consecință, în ipoteza în care noua infracțiune este săvârșită (și descoperită) în interiorul intervalului stabilit în hotărârea definitivă de liberare condiționată, sunt incidente

dispozițiile art. 43 alin. (1) din Codul penal referitoare la recidiva postcondamnatorie, indiferent dacă, prin recalculare, data săvârșirii infracțiunii ar fi plasată, retroactiv, în afara acestui interval. În această ipoteză, prin recalculare, se reduce restul de pedeapsă rămas neexecutat.

În cazul persoanelor liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, recalcularea „perioadei executate efectiv”, conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se întemeiază pe ideea de a asigura compensarea pentru cazarea în condiții necorespunzătoare a acestor persoane, pentru rațiuni de echitate, în ipoteza în care se ridică problema revocării liberării condiționate.

Întemeindu-se pe ideea de a asigura compensarea pentru cazarea în condiții necorespunzătoare, recalcularea nu poate modifica instituția recidivei reglementată în Codul penal, și nici regulile generale pe baza cărora se stabilește existența recidivei postcondamnatorii sau a recidivei postexecutorii.

Determinarea intervalului care constituie termen de supraveghere, în cuprinsul dispozitivului hotărârii prin care se dispune liberarea condiționată, pe de o parte, permite stabilirea exactă a momentului la care pedeapsa anterioară este considerată ca executată și, pe de altă parte, asigură caracterul previzibil al tratamentului sancționator la care se expune persoana condamnată, dacă săvârșește o nouă infracțiune în intervalul menționat.

În cazul hotărârilor de liberare condiționată pronunțate în temeiul dispozițiilor Codului penal anterior, care nu presupun stabilirea unui termen de supraveghere, pedeapsa anterioară este considerată ca executată prin raportare la durata acesteia stabilită prin hotărârea definitivă de condamnare, iar recalcularea „perioadei executate efectiv”, conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică data la care pedeapsa anterioară este considerată ca executată sau modalitatea recidivei.

Nici în acest caz recalcularea realizată pe baza dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul procesului penal ulterior având ca obiect noua infracțiune nu poate pune în discuție autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive de condamnare și nu poate transforma retroactiv recidiva postcondamnatorie în recidivă postexecutorie.

În raport cu considerentele expuse, s-a opinat în sensul că în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, în cazul persoanelor liberate condiționat înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, pedeapsa anterioară este considerată ca executată la expirarea intervalului care constituie termen de supraveghere, prevăzut în hotărârea definitivă de liberare condiționată. Recalcularea „perioadei executate efectiv”, conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică data la care pedeapsa anterioară este considerată ca executată și nici modalitatea recidivei (postcondamnatorie sau postexecutorie).

X. Punctul de vedere exprimat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

În ce privește admisibilitatea sesizării, s-a apreciat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 465 din Codul de procedură penală, întrucât aceasta aparține unei curți de apel investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, iar de lămurirea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării (dacă aplicarea în cauză a dispozițiilor privind recursul compensatoriu are influență asupra primului termen al stării de recidivă și asupra felului recidivei) depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Totodată, s-a precizat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind această chestiune de drept.

În ce privește chestiunea de drept suspusă dezlegării, s-a arătat că dispozițiile art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și persoanelor liberate condiționat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în ipoteza în care sunt incidente dispozițiile art. 104 alin. (2) din Codul penal privitoare la revocarea liberării condiționate și ale art. 43 alin. (1) din același cod privitoare la starea de recidivă.

Într-o asemenea ipoteză, recalcularea părții efectiv executate din durata pedepsei aplicate anterior poate conduce fie la reducerea restului rămas neexecutat, fie la înlăturarea acestuia. În această din urmă situație, se ridică problema stabilirii felului recidivei.

Existența recidivei postcondamnatorii sau postexecutorii poate fi stabilită numai prin raportare la hotărârea definitivă prin care s-a dispus liberarea condiționată. Recalcularea realizată ulterior liberării condiționate și ulterior săvârșirii unei noi infracțiuni nu poate transforma retroactiv recidiva postcondamnatorie în recidivă postexecutorie, căci astfel s-ar pune în discuție însăși autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive prin care s-a dispus liberarea condiționată. De asemenea, pe această cale s-ar ajunge și la o inegalitate de tratament în raport cu persoanele care, ca efect al recalculării, beneficiază de reducerea restului neexecutat.

În concluzie, s-a apreciat că pedeapsa anterioară este considerată ca executată la expirarea intervalului care constituie termen de supraveghere, prevăzut în hotărârea definitivă de liberare condiționată.

Recalcularea „perioadei executate efectiv”, conform art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu modifică data la care pedeapsa anterioară este considerată executată, și nici modalitatea recidivei. Cu acest rest de pedeapsă rămas neexecutat se va opera în urma revocării liberării condiționate, în vederea aplicării tratamentului sancționator.

XI. Dispoziții legale incidente

Art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare (introdus prin art. I pct. 3 din Legea nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017):

„Compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare

(1) La calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca

măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

(2) În sensul prezentului articol, se consideră condiții necorespunzătoare cazarea unei persoane în oricare centru de detenție din România care a avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene.

(3) În sensul prezentului articol, se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare cazarea în oricare dintre situațiile următoare:

a) cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, care se calculează, excluzând suprafața grupurilor sanitare și a spațiilor de depozitare a alimentelor, prin împărțirea suprafeței totale a camerelor de deținere la numărul de persoane cazate în camerele respective, indiferent de dotarea spațiului în cauză;

b) lipsa accesului la activități în aer liber;

c) lipsa accesului la lumină naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație;

d) lipsa temperaturii adecvate a camerei;

e) lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de bază, precum și cerințele de igienă;

f) existența infiltrațiilor, igrasiei și mucegaiului în pereții camerelor de detenție.

(4) Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și la calcularea pedepsei executate efectiv ca măsură preventivă/pedeapsă în centrul de rețineră și arestare preventivă în condiții necorespunzătoare.

(5) În sensul prezentului articol, nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost:

a) internată în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică;

b) în tranzit.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică în cazul în care persoana a fost despăgubită pentru condiții necorespunzătoare de detenție, prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale sau ale Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru perioada pentru care s-au acordat despăgubiri și a fost transferată sau mutată într-un spațiu de detenție având condiții necorespunzătoare.

(7) Beneficiarul aplicării dispozițiilor alin. (1) nu poate fi revocat.

(8) Perioada pentru care se acordă zilele considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012.”

Art. 41 alin. (1) din Codul penal (Recidiva):

„Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.”

Art. 43 din Codul penal (Pedeapsa în caz de recidivă):

Alin. (1) „Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.”

Alin. (5) „Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.”

Art. 71 din Codul penal (Durata executării)

„(1) Durata executării pedepsei privative de libertate se socotește din ziua în care condamnatul a început executarea hotărârii definitive de condamnare.

(2) Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.

(3) Perioada în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital intră în durata executării, în afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.

(4) Permisunile de ieșire din penitenciar, acordate condamnatului conform legii de executare a pedepselor, intră în durata executării pedepsei.”

Art. 186 din Codul penal (Calculul timpului)

„(1) La calcularea timpului ziua se socotește de 24 de ore, săptămâna de 7 zile, iar anul de 12 luni. Luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă.

(2) Dacă limita de pedeapsă este exprimată într-un termen pe luni care nu este divizibil cu fracția de majorare sau reducere ce ar urma să se aplice, fracția se va aplica asupra termenului transformat în zile, după care durata obținută se transformă în luni. În acest caz, luna se socotește de 30 de zile și se iau în calcul doar zilele întregi rezultate din aplicarea fracției.

(3) În cazul limitelor de pedeapsă exprimate în ani se aplică în mod corespunzător dispozițiile alin. (2), transformarea făcându-se între ani și luni.”

XII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul admiterii sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 676/267/2017 și stabilirii că, în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată”, ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Sesizarea aparține Curții de Apel Craiova, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel).

Asupra chestiunii în drept supuse dezbaterii nu s-a mai statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii, iar aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Prin Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală au fost interpretate dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, pentru determinarea restului de pedeapsă rămas neexecutat în vederea aplicării tratamentului sancționator de la art. 104 alin. (2) coroborat cu art. 43 alin. (1) din Codul penal, în sensul recalculării perioadei executate efectiv prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate în considerarea condițiilor de detenție necorespunzătoare.

În considerentele acestei decizii s-a arătat însă explicit că, în privința efectelor concrete ale acestei recalculări asupra stării de recidivă, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat.

Or chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări are în vedere tocmai efectele acestei recalculări asupra stării de recidivă, mai exact asupra primului termen al recidivei, cu consecințe asupra stabilirii felului recidivei.

În fine, în ce privește legătura dintre chestiunea de drept ridicată și soluționarea pe fond a cauzei, este de observat că apelul aflat pe rolul Curții de Apel Craiova privește greșita înlăturare a stării de recidivă, urmând a se determina în speță felul recidivei, în funcție de modul în care se calculează primul termen al recidivei.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare s-a solicitat

Potrivit art. 41 alin. (1) din Codul penal, există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.

Recidiva postcondamnatorie există în ipoteza în care noua infracțiune este comisă înainte de executarea sau considerarea ca executată a pedepsei aplicate prin hotărârea anterioară.

Recidiva postexecutorie există în ipoteza în care noua infracțiune este săvârșită după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei aplicate prin hotărârea anterioară.

Prin urmare, ceea ce diferențiază cele două tipuri de recidivă este momentul în care a fost comisă infracțiunea care formează al doilea termen al recidivei, prin raportare la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei ce constituie primul termen al recidivei.

Prin „pedeapsă executată” se înțelege acea parte din durata pedepsei aplicate prin hotărârea de condamnare rămasă definitivă care a fost executată efectiv, prin privare de libertate, după încarcerarea condamnatului în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii, dar și perioada în care aceeași persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate (reținere, arestare preventivă și arest la domiciliu) în cursul procesului penal finalizat prin hotărârea de condamnare.

Prin „pedeapsă considerată ca executată” se înțelege acea parte din durata pedepsei aplicate prin hotărârea rămasă definitivă care, deși nu a fost executată efectiv, este asimilată acesteia, în baza unor dispoziții legale.

În această categorie se încadrează perioada în care condamnatul s-a aflat în stare de liberare condiționată, în ipoteza în care conform art. 106 din Codul penal acesta nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare.

Tot astfel, în aceeași categorie se încadrează și perioada de timp executată în condiții necorespunzătoare în regim de detenție, pentru compensarea căreia a fost instituit mecanismul prevăzut de art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit textului de lege sus-menționat, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

Fiind vorba despre zile considerate ca executate, acestea se vor adăuga perioadei executate efectiv de condamnat, cu consecința reducerii sau chiar înlăturării restului rămas neexecutat din pedeapsa aplicată.

Cum această măsură compensatorie se calculează, conform art. 55¹ alin. (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea

pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada executată în condiții necorespunzătoare începând cu 24 iulie 2012, rezultă că de aceasta beneficiază nu doar persoanele aflate în executarea efectivă a pedepsei la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal care a prevăzut această compensare, ci și persoanele liberate condiționat anterior acestui moment.

Dacă în cazul persoanelor aflate în executarea pedepsei această măsură compensatorie are urmări în ce privește liberarea lor condiționată (prin adăugarea zilelor considerate ca executate la cele executate efectiv, cu consecința împlinirii mai rapide a fracției cerute de lege pentru ca acestea să aibă vocația la liberare), în cazul persoanelor deja liberate condiționat la momentul intrării în vigoare a legii măsura va avea ca efect reducerea corespunzătoare a duratei restului rămas neexecutat din pedeapsa închisorii cu partea considerată ca executată prin acordarea măsurii compensatorii.

În acest ultim caz, în acord cu Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018, în situația săvârșirii unei noi infracțiuni în perioada liberării condiționate, indiferent că aceasta a fost acordată în baza Codului penal din 1969 sau a Codului penal în vigoare, revocarea liberării condiționate și executarea restului de pedeapsă presupune recalcularea perioadei executate efectiv prin considerarea ca executate suplimentar a zilelor calculate ca executate ca măsură compensatorie pentru condițiilor de detenție necorespunzătoare.

Această operațiune poate avea drept consecință nu doar reducerea restului rămas neexecutat, ci chiar înlăturarea acestuia, în situația în care, de pildă, perioada zilelor considerate ca executate este mai mare sau egală cu termenul de supraveghere al liberării condiționate.

În cea din urmă ipoteză, săvârșirea unei noi infracțiuni pe durata liberării condiționate ridică problema felului recidivei [presupunând a fi îndeplinite condițiile prevăzute în art. 41 alin. (1) din Codul penal], căci, pe de o parte, fapta a fost comisă în interiorul termenului de supraveghere (ceea ce ar atrage starea de recidivă postcondamnatorie), iar, pe de altă parte, ca efect al recalculării pedepsei în urma aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, aceasta ar fi considerată ca executată (ceea ce ar atrage starea de recidivă postexecutorie).

Așa cum s-a arătat anterior, ceea ce diferențiază cele două tipuri de recidivă este momentul în care a fost comisă infracțiunea care formează al doilea termen al recidivei, adică dacă aceasta a fost săvârșită până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei ce constituie primul termen al recidivei sau ulterior.

Cu alte cuvinte, aprecierea asupra pedepsei ce constituie primul termen al recidivei, respectiv dacă aceasta este executată/considerată ca executată ori în curs de executare, se face prin raportare la data la care s-a comis infracțiunea care constituie cel de-al doilea termen al recidivei.

Dacă la acea dată pedeapsa anterioară nu era executată sau considerată ca executată, vor fi incidente dispozițiile art. 43 alin. (1) din Codul penal privind tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii, care presupun cumulul aritmetic

între pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară neexecutată ori restul rămas neexecutat din aceasta.

Dacă, dimpotrivă, pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată, vor fi incidente dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal privind tratamentul sancționator al recidivei postexecutorii, care presupun majorarea cu jumătate a limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune.

Având în vedere Decizia nr. 7 din 26 aprilie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 2 iulie 2018, recalcularea perioadei executate efectiv din pedeapsa din a cărei executare a fost dispusă liberarea condiționată, prin luarea în considerare și a zilelor calculate ca executate, ca măsură compensatorie, în condițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, este obligatorie și poate conduce inclusiv la concluzia că la data comiterii noii infracțiuni pedeapsa ce constituie primul termen al recidivei era considerată ca executată.

Împrejurarea că în hotărârea prin care s-a dispus anterior liberarea condiționată a fost stabilită o altă dată la care pedeapsa urma a fi considerată ca executată nu are relevanță, căci modificarea acestei date este rezultatul aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, fiind voința legiuitorului ca măsura compensatorie prevăzută în acest text de lege să fie aplicată retroactiv, adică și persoanelor care nu se mai aflau în detenție la data intrării în vigoare a acestei modificări legislative, cu consecința recalculării perioadei executate efectiv din pedeapsa din a cărei executare fusese dispusă liberarea condiționată.

În ipoteza în care, drept urmare a acestei recalculări, se constată că nu mai există niciun rest rămas neexecutat până la data săvârșirii noii infracțiuni, pedeapsa anterioară fiind considerată executată, nu mai pot fi incidente dispozițiile legale privind tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii, căci de esența acestuia este existența unui rest din pedeapsa anterioară care se cumulează cu pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune săvârșită.

În caz contrar, s-ar ajunge la o situație *sui generis*, în care, deși se reține că noua infracțiune a fost comisă în stare de recidivă postcondamnatorie, tratamentul sancționator nu ar fi cel prevăzut de art. 43 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care, ca efect al aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, nu mai există un rest neexecutat din pedeapsa ce constituie primul termen al recidivei.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție urmează a admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 676/267/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă «executată sau considerată ca executată» se are în vedere pedeapsa astfel recalculată urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal*”.

Va stabili că, în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată”, ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 676/267/2017 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) Cod penal pentru pedeapsa anterioară ce constituie primul termen al recidivei, prin pedeapsă «executată sau considerată ca executată» se are în vedere pedeapsa astfel recalculată urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 sau durata pedepsei aplicată anterior prin hotărârea definitivă de condamnare calculată conform dispozițiilor art. 71 din Codul penal raportat la art. 186 din Codul penal”.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal, prin pedeapsa „executată sau considerată ca executată”, ce constituie primul termen al recidivei, se are în vedere pedeapsa recalculată ca urmare a aplicării art. 55¹ din Legea nr. 254/2013.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică, astăzi, 26 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CU DELEGAȚIE AL SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI
CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Manuela-Magdalena Dolache

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

